

Sygn. akt I ACa 625/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Ochalska - Gola

Sędziowie: SA Anna Miastkowska

SO del. Bożena Rządzińska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt X GC 1027/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz J. K. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 625/17

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanym 23 czerwca 2014 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi nakazał pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., aby zapłacił powodowi J. K. kwotę 348.866,55 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

Wyrokiem z 31 stycznia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał przedmiotowy nakaz zapłaty w mocy w całości.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne:

Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych. W dniu 29 listopada 2010 r. zawarły umowę ramową o świadczenie usług. Poszczególne zamówienia, stanowiące oferty do zawarcia umów jednostkowych wykonawczych miały być przesyłane przez pozwanego pocztą elektroniczną bądź faksem z określeniem istotnych elementów zamówienia wskazanych w punkcie 2.2 umowy. Zgodnie z punktem 2.3 umowy ramowej, umowy wykonawcze uważa się za zawarte jeżeli powód nie odrzuci zamówienia na piśmie w ciągu 2 dni. Jednocześnie strony ustaliły,

że zamówienie może być przyjęte wyłącznie bez zastrzeżeń (art. 681 § 2 k.c.). W myśl punktu 5.4 umowy ramowej pozwanemu przysługiwało prawo naliczania kary umownej w wysokości 10% wynagrodzenia z danego zamówienia za każdy rozpoczynający się tydzień opóźnienia w wykonaniu usług, niezależnie od prawa do naliczania odszkodowania za szkodę przewyższającą wartość kary umownej, na zasadach ogólnych. Umowa zawierała także klauzule poufności (pkt 8) oraz wskazywała terminy i przyczyny wypowiedzenia umowy oraz odstąpienia od niej, przewidując w każdym przypadku formę pisemną (pkt 9), zastrzegając jednocześnie, iż wszelkie oświadczenia poza samymi zamówieniami muszą być składane w formie pisemnej pod rygorem nieważności (pkt 12.5, choć jak się wydaje występuje tutaj błąd w numeracji podpunktów i powinien być to podpunkt 12.2). W ramach realizacji przedmiotowej umowy powód wykonał na rzecz pozwanego szereg usług, w tym również objęte rozszerzeniem pozwu i udokumentowane fakturami VAT. W dniu 31 stycznia 2014 r. pocztą elektroniczną pozwany złożył powodowi zamówienie nr PG/04/14 na 70 sztuk szaf kosmetycznych po 2.050,00 złotych netto sztuka, o łącznej wartości 176.505,00 złotych z VAT, z terminem realizacji do 7 marca 2014 r. Do zamówienia załączone były Ogólne Warunki (...) Zamówień B., które zgodnie z adnotacją na zamówieniu stanowiły jego integralną część. Zgodnie z punktem 3.1 zdanie 2 (...) w przypadku, gdy dostawca zaakceptuje zamówienie, ale nie przystąpi do jego realizacji z przyczyn nie leżących po stronie zamawiającego, zamawiającemu przysługuje, oprócz uprawnień wynikających z przepisów, także uprawnienie do żądania kary umownej w wysokości dwukrotnej wartości zamówienia. Takie uprawnienie przysługuje zamawiającemu także w przypadku opóźnienia w realizacji zamówienia w sytuacji, gdy skutek opóźnienia zamówienie utraciło w całości bądź w znacznej części znaczenie dla zamawiającego. Powód przystąpił do realizacji zamówienia tj. zakupił materiały z tym, że z uwagi na zaległości płatnicze pozwanego miało ono być zrealizowane pod warunkiem wcześniejszej spłaty.

W dniu 7 marca 2014 r., z uwagi na występujące po stronie pozwanego zaległości płatnicze, strony zawarły ugodę pozasądową, w której zgodnie ustaliły saldo zaległości na kwotę 448.866,55 złotych, w tym należności wynikające z faktur objętych niniejszym powództwem. Strony ustaliły ratałną spłatę zadłużenia, w siedmiu ratach, przy czym pierwsza w wysokości 100.000,00 złotych płatna do dnia 31 marca 2014 r., zaś druga w wysokości 176.505,00 złotych płatna do 28 kwietnia 2014 r. oraz kolejne w terminach i datach wskazanych w § 3 ugody, natomiast opóźnienie w płatności jednej raty powoduje utratę mocy wiążącej ustaleń z ugody i natychmiastową wymagalność pozostałych rat wraz odsetkami (§ 6 w zw. z § 5 – odsetki). Jednocześnie zgodnie z § 4 ugody strony postanowiły, iż powód przystąpi do realizacji 100 sztuk ekspozytorów TUBA zasypowa ujętych w fakturze nr (...) sztuk szaf kosmetycznych INGRID objętych zleceniem nr PG/04/14 o wartości 176.505,00 złotych brutto. Pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 176.505,00 złotych czyli równowartości tego zlecenia, do dnia 28 kwietnia 2014 r. z tym, że wpłata ta nie stanowiła ceny zlecenia, lecz spłatę zaległości objętych II ratą z ugody i miała być z nimi rozliczona. Cena natomiast tego zlecenia została ujęta w harmonogramie spłat z § 3 ugody i szczegółowo rozliczona w załączniku nr 1 do ugody. Tuby miały zostać wydane pozwanemu (zgodnie z załącznikiem nr 2 i § 4 ugody) w ciągu dwóch tygodni od spłaty I raty, zaś szafy kosmetyczne INGRID w ciągu czterech tygodni od zaksięgowania I raty, nie wcześniej niż 23 kwietnia 2014 r. i nie później niż 30 kwietnia 2014 r., z zastrzeżeniem, że dostawa uzależniona jest od zaksięgowania na koncie powoda spłaty II raty z ugody w terminie do dnia 28 kwietnia 2014 r. Pozwany dokonał spłaty I raty zgodnie z ustaleniami zawartymi w ugodzie, zaś powód wydał mu tuby.

Strony prowadziły korespondencję mailową odnośnie możliwości wcześniejszego wyprodukowania i odbioru szaf, przy czym powód zaproponował wykonanie 15-20 szaf do 17 kwietnia 2014 r., a pozostałą ilość do 25 kwietnia 2014 r. z zastrzeżeniem dokonania przez pozwanego wpłaty drugiej raty do dnia 15-16 kwietnia 2014 r. Powód zgromadził już część materiałów do wykonania szaf (około 30%), zaś na pozostałą część w postaci korpusów złożył zamówienie. Korpusy były dostępne „od ręki”. Montaż szaf, przy zaangażowaniu wszystkich pracowników trwałby 2 dni. Powód był w stanie zrealizować zamówienie w terminie.

W pierwszej połowie kwietnia 2014 r. powód uzyskał informację od innego kontrahenta pozwanego – M. D., że zawarł z pozwanym podobną ugodę, ale pozwany nie wywiązuje się z jej postanowień. Powód zwrócił się do pozwanego o przedstawienie dokumentów, które uwiarygodniłyby jego możliwości finansowe dotyczące spłaty, co nie nastąpiło. Trwały rozmowy pomiędzy stronami, powód wielokrotnie wskazywał, że ma wątpliwości czy pozwany wywiąże się z warunków ugody.

W dniu 16 kwietnia 2014 r., powód wstrzymał realizację prac nad szafami proponując, w przypadku dokonania zapłaty całości kwoty objętej ugodą do końca kwietnia, wykonanie szaf do końca maja bądź przekazanie praw autorskich do projektu wraz z elementami szaf pozostającymi w dyspozycji powoda za 1,00 zł netto. Jednocześnie wskazał, iż w przypadku braku porozumienia w tym zakresie, powód jest zdecydowany zerwać podpisaną ugodę jako zawartą w oparciu o nieprawdziwe informacje przekazane przez pozwanego. W kolejnym mailu z tego samego dnia powód wskazał, iż może przystać na spłatę zgodnie z harmonogramem z ugody oraz dodatkowo może odsprzedać elementy szaf, którymi dysponuje (wymieniając poszczególne elementy). W mailu z dnia 18 kwietnia 2014 r. strona powodowa wskazała, iż z uwagi na brak informacji od pozwanego co do zaproponowanych rozwiązań, strona powodowa przystąpi do działań windykacyjnych. Powód nie złożył oświadczenia o odstąpieniu od umowy ugody. Pismem z 14 maja 2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 19 maja 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty objętej ugodą (z wyłączeniem wartości zamówienia nr PG/04/14).

W odpowiedzi na wezwanie pozwany w piśmie datowanym na 19 maja 2014 r. złożył oświadczenie o naliczeniu kary umownej z tytułu braku realizacji zamówienia nr PG/04/14, w oparciu o pkt 3.1 (...) w kwocie 353.010,00 złotych oraz wezwał do zapłaty tej kwoty. Następnie w piśmie datowanym na 21 maja 2014 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu powyższej kary umownej z wierzytelnością powoda z tytułu zaległości płatniczych oraz wezwał do zapłaty pozostałej kwoty 4.143,45 zł. Na rachunku pozwanego w (...) w okresie od lipca 2013 r. do 21 maja 2014 r. saldo było ujemne i przekraczało 400.000,00 złotych. Jedyne wpływy (jak wynika z wyciągu bankowego) następowały jako zapłata za kolejne faktury i były dokonywane przez firmę (...). Do lutego 2014 r. wpłaty te były dosyć regularne i oscylowały w większości przypadków w granicach 20.000,00 złotych. Pomiędzy 13 lutego 2014 r., a 21 maja 2014 r. nie było żadnych wpłat, saldo na ten dzień wynosiło -407.921,74 złotych. W wyniku braku realizacji przedmiotowego zamówienia klient pozwanego zaprzestał współpracy, a ponadto na skutek dokonanych po wydaniu nakazu zapłaty zajęć komorniczych kilku innych klientów pozwanego także zrezygnowało ze współpracy. Kwota drugiej raty z ugody, miała stanowić spłatę zaległości, a nie przedpłatę za przedmiotowe zamówienie.

Powyższy stan faktyczny, w zasadzie niesporny pomiędzy stronami, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów (w tym wydruków z poczty elektronicznej), których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznań świadków, które w sposób logiczny i spójny uzupełniły zgromadzony materiał dowodowy. Sąd pierwszej instancji odmówił jedynie mocy dowodowej przedstawionym przez pozwanego dokumentom w postaci zamówień (k-133-138) jak i kserokopiom ugód i potwierdzenia salda (k-430-436). Wskazał, że dokumenty te poprzez dokonane w nich zakreslenia dotyczące kontrahentów pozwanego nie poddają się żadnej weryfikacji. Załączony dokument uzgodnienia salda nie zawiera także żadnych innych danych – ani kwot ani dat, aby mógł stanowić jakikolwiek dowód w sprawie. Jednocześnie sąd pierwszej instancji zauważył, iż są to kopie nie poświadczone nawet za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego (art. 129 k.p.c.), nie posiadają więc mocy dowodowej. Sąd Okręgowy pominął także załączone do pisma pełn. pozwanego złożonego w dniu 27 stycznia 2017 r. dokumenty w postaci oświadczeń M. D. i A. Ś., gdyż zostały one złożone już po zamknięciu rozprawy, a strona pozwana nie wnioskuje o jej otwarcie i dopuszczenie z nich dowodu.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych sąd pierwszej instancji uznał roszczenie powoda za uzasadnione w całości. Wskazał, że pozwany miał zaległości wobec powoda w zapłacie wynagrodzenia za zawarte między stronami umowy o dzieło. Kwestia spłaty tych zaległości została ugodzona w zawartym przez strony porozumieniu z 7 marca 2014 roku. W porozumieniu tym zastrzeżono, że realizacja przez powoda zamówienia nr PG/04/14 nastąpi pod warunkiem zawieszającym, iż pozwany dokona spłaty określonej w tej ugodzie drugiej raty zaległości w terminie do 28 kwietnia 2014 r., a zastrzeżenie to było dopuszczalne. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany w żaden sposób nie wykazał w toku postępowania, by był uprawniony do wstrzymania się z zapłatą drugiej raty zaległości. Sąd uznał nadto, że po stronie pozwanej nie powstało żadne roszczenie o zapłatę kary umownej (czy to z uwagi na brak wykonania zamówienia nr PG/04/14 przez powoda czy też z uwagi na opóźnienie w wykonaniu tego zamówienia), zatem żadne z oświadczeń pozwanej o potrąceniu nie może być uznane za skuteczne i w konsekwencji prowadzące do umorzenia wierzytelności powoda. Biorąc pod uwagę zatem, iż strona pozwana nie dokonała zapłaty drugiej raty spłaty zaległości, skutkowało to natychmiastową wykonalnością pozostałego zobowiązania i brakiem związania

stron pozostałymi postanowieniami ugody. Powód był więc uprawniony – w ocenie sądu pierwszej instancji – do wystąpienia z powództwem i żądania zasądzenia wszystkich nieuiszczonych zaległości wraz z odsetkami od daty ich wymagalności. O odsetkach Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając je od dni następujących po upływie terminów płatności poszczególnych faktur VAT.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 477 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie,

że pozwany miał uzasadnione podstawy do złożenia oświadczenia, iż wobec wstrzymania wykonania zamówienia straciło ono wartość dla pozwanego;

2) naruszenie art. 498 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że nie można

zaakceptować sytuacji, iż brak zapłaty przez pozwanego i brak wywiązania się z ugody skutkuje zwolnieniem się przez niego z zobowiązań;

3) naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie wywiązał się z

obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, iż istniały podstawy do wstrzymania się z zapłatą kolejnych rat z ugody w związku z tym, że wstrzymanie wykonania zamówienia spowodowało utratę jego znaczenia dla pozwanego, oraz że z ugody się wywiązał, w sytuacji gdy pozwany zaoferował logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci stanowiska prezentowanego przez pozwanego oraz wobec zeznań świadków M. C. i M. K. oraz dokumentów w aktach sprawy;

4) naruszenie art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału

dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części zeznań świadka M. C., z których wynika, że powód zażądał zapłaty całości zadłużenia a nie tylko drugiej raty oraz że powód miał uzasadnione wątpliwości co do wstrzymania świadczenia.

W uzasadnieniu zarzutów apelacji podniósł m.in., że powód zgodził się, iż zamówienie nr PG/04/14 będzie realizowane pomimo braku zapłaty poprzednich zaległości płatniczych pozwanego, co wynika z treści zawartej między stronami ugody. Podniósł, że powód nie wykazał, by wątpliwości, które powziął w 2014 roku co do możliwości wywiązania się przez pozwanego z ugody były uzasadnione. Zarzucił, że sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że powód wstrzymał wykonanie zamówienia PG/04/14 i zażądał spłaty całości zadłużenia, a nie tylko drugiej raty, co wynika z zeznań świadka M. C.. Nadto podniósł, że druga rata o której mowa w ugodzie nie była wymagalna w momencie, w którym powód zażądał jej zapłaty, a powód próbował wymusić na pozwanym zapłatę całości zaległości pomimo obowiązującej strony ugody; wskazał, że w tej sytuacji pozwany nie miał żadnej pewności, że zapłata drugiej raty zmieni stanowisko powoda i doprowadzi do realizacji przez niego zamówienia PG/04/14.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku oraz uchylenie nakazu zapłaty z 23 czerwca 2014 roku i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie z ostrożności procesowej wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, czego skarżący nie kwestionuje, że w ramach realizacji ramowej umowy o świadczenie usług powód miał wykonać m. in. 70 sztuk szaf kosmetycznych do 7 marca 2014 roku. Powód przystąpił do realizacji zamówienia, wykonując je w znaczącej części (około 30%). Z uwagi na zaległości płatnicze pozwanego, strony w dniu 7 marca 2014 roku zawarły ugode pozasądową, ustaliły w niej saldo zaległości, ratalną spłatę zadłużenia z określonymi datami i kwotami. Strony ustaliły, że powód z dniem spłaty przez pozwanego pierwszej raty przystąpi do realizacji zamówienia na szafy kosmetyczne; w porozumieniu zastrzeżono jednak, że ich dostawa jest uzależniona od uiszczenia przez pozwanego drugiej raty zaległości do 28 kwietnia 2014 roku. Pozwany zobowiązał się m.in. do zapłaty drugiej raty zaległości w kwocie 176.505 zł. Kwota ta choć odpowiadała wysokości zlecenia, to jednak nie stanowiła jego ceny, lecz spłatę zaległości z innych faktur. Strony początkowo realizowały postanowienia ugody pozasądowej - po uiszczeniu przez pozwanego pierwszej raty powód zrealizował zgodnie z jej postanowieniami zamówienie pozwanego na tuby. Po zawarciu przedmiotowej ugody, a przed nadejściem terminu zapłaty drugiej raty zaległości doszło do wymiany między stronami wiadomości e-mail odnośnie wcześniejszej realizacji zamówienia na szafy. Powód zgodził się na wcześniejszą realizację tego zamówienia, z zastrzeżeniem wcześniejszej niż to wynikało z ugody spłaty drugiej raty zaległości przez pozwanego. Ostatecznie nie doszło do porozumienia, szaf nie wykonano a pozwany nie uiszczył drugiej i pozostałych rat określonych w ugodzie. Powód wystąpił więc z żądaniem zapłaty kwoty objętej ugodą, a pozwany złożył oświadczenie o naliczeniu kary umownej z tytułu braku realizacji zamówienia.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że łącząca strony umowa o dzieło nie została wykonana z winy pozwanego, który nie wykonał również warunków ugody. Sąd Okręgowy trafnie też podkreślił, że powód nie odstąpił od ugody, a zapłata drugiej raty zaległości pozwanego, określonej w ugodzie pozasądowej, nie stanowiła żadnej formy przedpłaty za zamówienie szaf, nie były to więc świadczenia wzajemne.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne i prawidłowej oceny jurydycznej, dokonanej w zgodzie z dyrektywami art. 233 § 1 k.p.c. zarzuty apelacji, tak procesowe jak i materialne należy uznać za chybione.

Skarżący kwestionując ocenę dowodu z zeznań świadka M. C., zarzuca, iż sąd zeznania te pominął, choć wynika z nich, że powód zażądał zapłaty całości zadłużenia, a nie tylko drugiej raty. Świadek wprawdzie zeznała, że ustalono z panią W., iż zamówienie na szafy kosmetyczne zostanie dokonane po spłacie wszystkich kwot z ugody, następnie jednak sprostowała, że taką propozycję przekazała, nie otrzymując jednak odpowiedzi. Świadek zeznała nadto, iż istniała możliwość wydania towaru na warunkach z ugody w przypadku uiszczenia przez pozwanego drugiej raty zaległości. Dokonując analizy zeznań wskazanego świadka należy zatem zwrócić uwagę na ich chwiejność, a ostatecznie na zaprzeczenie tezie stawianej w apelacji. Jednakże podkreślenia przede wszystkim wymaga to, że ustalenia opisane w zeznaniach świadka nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nie mogą one bowiem zmienić zapatrywania na ważność zawartej między stronami ugody z 7 marca 2014 roku ani na ocenę zobowiązania powoda do wykonania szaf kosmetycznych.

Nie może również dziwić, wbrew stanowisku apelującego, postawa powoda o żądaniu zapłaty II raty wcześniej od ustalonego w ugodzie terminu, skoro pozwany dążąc do zmiany warunków ugody chciał uzyskać wcześniejszą realizację zamówienia szaf. Strony nie doszły jednak do porozumienia w sprawie zmiany ugody pozasądowej z 7 marca 2014 roku, tym samym ugoda ta w dalszym ciągu w całości obowiązywała. Oznacza to, że pozwany był zobowiązany do uiszczenia drugiej raty zaległych należności w wysokości i terminie w tej ugodzie przewidzianych. Zobowiązanie powoda do realizacji zamówienia na szafy pozostawało nadal warunkowe, uzależnione od tego, czy pozwany dokona zapłaty drugiej raty w terminie, co wynikało wprost z treści porozumienia stron z 7 marca 2014 roku. Skoro pozwany nie spełnił warunku określonego w porozumieniu – czego apelujący nie kwestionuje - to skutki prawne zobowiązania powoda do zrealizowania zamówienia PG/O4/14 w ogóle nie powstały, pozwany nie miał więc podstaw, by obciążyć powoda karą umowną z tytułu niewykonania przedmiotowego zamówienia.

Powoływanie się przez skarżącego na okoliczność, iż wstrzymanie wykonania przez powoda zamówienia na szafy spowodowało utratę jego znaczenia dla pozwanego nie mogło okazać się skuteczne. Skoro bowiem ugoda między stronami obowiązywała, a pozwany nie dokonał zapłaty drugiej raty, to powód miał prawo powstrzymać się ze

spełnieniem umówionego świadczenia, zgodnie z zapisami ugody. Skoro w ugodzie z 7 marca 2014 roku strony ustaliły terminy płatności rat i termin realizacji zamówienia na szafy, to powoływanie się na odmiennie ustalenia, według których niewykonanie zamówienia spowodowało utratę wartości zamówienia dla pozwanego jest chybione. Wskazać należy bowiem, że gdyby pozwany uregulował drugą ratę, powód byłby zobowiązany do dostarczenia pozwanemu zamówionych szaf w wymaganym terminie. Dopiero w przypadku, gdyby mimo spełnienia przez pozwanego warunku zapłaty w terminie drugiej raty powód dopuszczał się zwłoki w dostarczeniu zamówienia zaktualizowałby się zarzut z art. 477 k.c., co jednak w niniejszej sprawie nie nastąpiło, czyniąc zarzut naruszenia wskazanej normy za nieuzasadniony.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 489 k.c. Skoro pozwany nie spełnił warunku uiszczenia w terminie drugiej raty, określonego w ugodzie z 7 marca 2014 roku, to zgodnie z zapisami tej ugody powód miał prawo powstrzymać się z dostawą zamówionych szaf. Nie doszło więc do opóźnienia w wykonaniu dzieła, które to opóźnienie mogłoby warunkować naliczenie kary umownej. Skoro tak, to po stronie pozwanej nie zaistniała żadna wymagalna wierzytelność, która nadawałaby się do potrącenia.

Reasumując, ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd pierwszej instancji nie nasuwa zastrzeżeń. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, każdorazowo powołując się na dowody, które posłużyły do takich ustaleń, wyrażając oceny, które nie pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazują błędów natury faktycznej. Dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów zasługuje zatem na aprobatę, realizuje bowiem wymagania stawiane przez przepis art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia będące jej wynikiem nie budzą przy tym wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i dlatego Sąd Apelacyjny je zaakceptował i przyjął za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Roszczenie powoda o zapłatę z tytułu wynagrodzenia za umowy o dzieło w świetle poczynionych ustaleń nie budzi wątpliwości. Strona pozwana nie wykazała natomiast, by przysługiwała jej względem powoda wierzytelność nadająca się do potrącenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację, jako niezasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania drugoinstancyjnego rozstrzygnięto w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c., ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).